

Рѣба. Тия възстанници бѣгахъ отъ укрѣплението, възползувани отъ първата бъркотия и отъ дима. Огняновъ инстинктивно позна въ тая група бѣжанци сношнитѣ си съсѣди, който обсеждахъ плана за бѣганието.

Въ нѣколко раскрача той се озова на брѣга на връха, подъ който стоеше сипейтъ и долътъ. Бѣжанцитѣ бѣхъ влѣзли въ една тѣсна пжтека, изрита отъ поронитѣ, и вървѣхъ единъ слѣдъ другъ.

— Назадъ! връщайте се, господа, или ще ви повалиж! извика той и насочи пушката си възъ тѣхъ.

Бѣжанцитѣ се обърнахъ и останахъ, като вкамънени. Тѣ бѣхъ оставили горѣ пушкитѣ си. Огняновъ позна въ едногото дякона Викентия, брѣснатъ и въ ххшовски дрѣхи. Клетиятъ момъкъ бѣше пламнѣлъ до ушитѣ отъ срамъ.

Тѣ машинално обърнахъ стѣпкитѣ си назадъ.

— Чичо Марине, доведи тия страхопѣзлювци тука и ги натѣчи въ окопитѣ... Ако кръкне нѣкоѣ, давамъ ти право да му пукнешъ главата, и Огняновъ бързо се намѣри на поста си.

— А бе, пѣси-синовци, бари една пушка, за кумова срама, да бѣхте хвърлили, па тогава да бѣгате... глчеше ги чичо Маринъ, като ги подкарваше къмъ окопа, съ пушка насочена въ гърбоветѣ имъ.

Това внушително поведение на началника смири другитѣ възстанници... Тѣ задържахъ проявлението на страха си, но за нѣколко минути само. Устнитѣ на повечето се бѣхъ попукали до кръвъ.

Турцитѣ не бѣхъ гръмнали още нито една пушка. Паданието на другаритѣ имъ, свалени отъ първитѣ залпове изъ укрѣпленията, причини минутна бъркотия въ редоветѣ имъ. Отнесохъ рашенитѣ до оградитѣ на околнитѣ гюлове, а тѣ купомъ, бързишката заотстѣпахъ назадъ. Тая първа сполука поободри възстанницитѣ, и тѣ продължихъ енергически огъня срѣщу неприятеля. Отъ непрѣкъснатитѣ гърмежи цѣлата планина и могилитѣ гаче се тресѣхъ.